

Arrest

nr. 319 707 van 9 januari 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. BERKMOES
Amerstraat 121
3200 AARSCHOT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 oktober 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. BERKMOES verschijnt voor verzoeker.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 augustus 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 9 augustus 2022 om internationale bescherming. Op 3 oktober 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, soenniet en Pashtoun te zijn. U bent geboren in Hesar Shah in het district Rodat in de provincie Nangarhar. U begon op 5 mei 2014 (15/02/1393) als officier bij het leger. Na het afronden van de zes maanden durende opleiding kreeg u de rang 2e bridmal. U begon tegelijkertijd met het volgen van de opleiding verpleegkunde aan het instituut in Jalalabad. Het betrof een studie van drie jaar maar u stopte reeds na een jaar met de lessen aan het instituut. In 1394 begon u dezelfde lessen te volgen in het leger. U studeerde een jaar in het militair hospitaal en kon de studie op die manier afronden. U combineerde uw studie altijd met uw werk als militair. Uw laatste werkplek was in Laghman op de Gamberi basis, waar u werkte tot uw vertrek in de periode van de machtsovername door de taliban. Uw vader maakte deel uit van een opstandsbeweging tegen de taliban sinds 2015. Hij was in 1394 (2015) dorpschoofd geworden en als dorpschoofd had hij de verplichting om de beweging te vormen. Voordat hij dorpschoofd werd was hij vastgoedmakelaar. De taliban begonnen bedreigingen te uiten in 1395 (2016) toen u de opleiding verpleging had gevolgd en als verpleger werkte. U werd toen gebeld en ze vroegen u te stoppen met werken. Omdat u bleef doorwerken werd uw broer Y. (...) vermoord. U ontving vier jaar geleden een dreigbrief waarin u tien dagen de tijd kreeg om te stoppen met uw job. U werd ook telefonisch bedreigd. Een jaar later ontving ook uw vader een dreigbrief waarin jullie beide aangemaand werden te stoppen met jullie jobs.

U verliet Afghanistan op 15 augustus 2021 omwille van de machtsovername. Vijf dagen na de machtsovername werd uw vader meegenomen door de taliban en drie dagen later werd hij vermoord. Na uw vertrek ontving u nog een brief waarin gemeld werd dat u zich moest presenteren voor de taliban. Uw broer I. (...) ontving ook een dreigbrief maar bevindt zich nog in Afghanistan.

U diende in België verzoek tot internationale bescherming in op 9 augustus 2022.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: de taskara van uw broer en uw vader, uw legerbadge, drie werkcertificaten, een diploma van uw medische studie, foto's van uzelf in uniform, foto's van uw overleden broer, vier dreigbrieven, de dreigbrief aan uw broer, een brief waarin de taliban de dood op uw vader opeist, vijf brieven van de dorpsouderen, drie foto's van u met uw vrienden, een foto van u met uw collega's uit het ziekenhuis, een foto van u in de apotheek, een foto van uw vader. Het betreft allemaal kopieën.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Zo kan er geen geloof worden gehecht aan uw beroep als verpleger in het Afghaanse nationale leger (ANA).

Vooreerst is het geenszins geloofwaardig dat u de opleiding én de job (CGVS, p.5) begon op 15/02/1393 (5 mei 2014) (CGVS 1, p.9) terwijl uit uw facebookprofiel blijkt dat u zich op dat moment in Pakistan bevond. Uit uw profiel blijkt u er school te hebben gelopen aan het Islamia College in Peshawar van 2011 tot 2015 (Blauwe map, stuk 1). Van enige opleidingen of een verblijf in Pakistan maakt u ten aanzien van het CGVS nochtans geen enkele melding. De vaststelling dat u zich niet in Afghanistan bevond op het moment waarop u verklaart de job en opleiding te hebben gestart is uiteraard nefast voor de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Op een van uw andere facebookprofielen is overigens te zien dat u in 2016 aangeeft te zijn verhuisd naar Islamabad, Pakistan (Blauwe map, stuk 2). Het spreekt voor zich dat dit alles zeer erg klemmt met uw bewering dat u in die periode in Afghanistan woonde en er voor het leger werkte. Het vermoeden dat u oneerlijke verklaringen aflegde over uw levensloop en vertrekdatum wordt verder kracht bijgezet door het feit dat uw jongste zoon geboren is in juni 2022 (DVZ verklaring, p. 9) en u verklaarde dat u tot drie maanden voor de machtsovername niet meer bij uw gezin bent geweest (CGVS 2, p.20). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat uw vrouw reeds twee of drie maanden zwanger was de laatste keer dat u haar zag (CGVS

2, p.20). Dit valt geenszins te rijmen met uw verklaring dat u drie maanden voor de machtsovername voor het laatst bij uw gezin was, dus omstreeks mei 2021. Dat zou immers betekenen dat uw vrouw, reeds drie maanden zwanger op dat moment, uw kind nadien nog meer dan een jaar gedragen heeft alvorens het geboren is in juni 2022.

Verder dient te worden opgemerkt dat u verklaarde tewerkgesteld te zijn geweest in de Gamberi-basis in Laghman tot de periode van de machtsovername (CGVS 1, p.3). Volgens uw verklaringen deed u dat tot het einde in aanwezigheid van Amerikaanse troepen aldaar (CGVS 2, p.15). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de laatste Amerikaanse troepen de basis al in maart 2020 verlieten (Blauwe map, stuk 4). Verschillende bronnen rapporteren zelfs dat de basis in datzelfde jaar werd gesloten (Blauwe map, stuk 5). Hoewel de mogelijkheid bestaat dat het ANA de basis na het vertrek van de Amerikanen nog gebruikten, vallen uw verklaringen in geen geval te rijmen met de beschikbare informatie. Ook dit roept zeer ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw bewering in deze basis werkzaam te geweest. Tevens blijkt uit het sociale-mediaonderzoek nergens dat u op enige manier gelinkt was aan het ANA (Blauwe map, stuk 6). Echter werden wel verschillende foto's gevonden van uw werkzaamheden als verkoper in een medische winkel. U verklaarde ook dat u een dergelijke winkel had maar er slechts enkele dagen in de maand kwam, wanneer u verlof had (CGVS, p.9). Het is echter weinig aannemelijk dat u een dergelijke winkel zou uitbaten in combinatie met een job in het leger. Het doet dan ook vermoeden dat u de winkel runde op voltijdse basis en nooit een job in het leger had.

Voorts legde u ongeloofwaardige verklaringen af over de manier waarop u verpleger werd in het ziekenhuis. Zo is het twijfelachtig dat u uw job als militair kon combineren met een studie verpleegkunde. U verklaarde dat u de lessen volgde op basis van avondonderwijs en u dus overdag bij het leger kon werken (CGVS 1, p.9). Dit is niet geloofwaardig. Het instituut bevond zich overigens in Jalalabad (CGVS 1, p.8) in de provincie Nangarhar en u werkte in de provincie Laghman. Het is slechts weinig aannemelijk dat u elke avond de afstand waarover u anderhalf uur deed (CGVS 2, p.6) heen en weer zou afleggen om de studie te volgen. Dat u overigens geen collega-soldaten kan noemen die hetzelfde traject aflegden, hoewel u verklaarde dat er wel degelijk waren (CGVS 2, p.8), is frappant. Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u afstudeerde. Waar u in uw eerste onderhoud verklaarde dat u in 1394 afstudeerde (CGVS 1, p.6) sprak u zichzelf in uw tweede onderhoud tegen en verklaarde u dat u pas afstudeerde in 1396 (CGVS 2, p.7). Verder blijkt ook uw medische kennis uiterst gering (CGVS, p.12). Zo stelde u dat een vrouw gemiddeld negen tot elf liter bloed in haar lichaam heeft terwijl dat amper de helft is (Blauwe map, stuk 7). Eveneens verklaarde u dat de soorten bloedvaten die een mens heeft, witte en rode zijn. Doorgevraagd wat het verschil is tussen aders en slagaders verklaarde u dat er door slagaders geen bloed stroomt (CGVS, p.12).

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw werkzaamheden kan er logischerwijs ook geen geloof gehecht worden aan de hieruit voortvloeiende problemen. Over deze problemen dient verder het volgende te worden opgemerkt.

U verklaarde dat de bedreiging begon in 1395 (2015) nadat u de opleiding verpleging had gevolgd en dus aan het werk was als verpleger (CGVS 1, p.14). Nochtans verklaarde u dat de opleiding verpleging drie jaar duurde (CGVS 1, p.8) en dat u startte met de opleiding in 1394 (CGVS 1, p.8). Het is volgens die verklaring dan ook niet aannemelijk dat u, amper een jaar na het starten van de opleiding, reeds aan het werk was als verpleger. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u, op dat moment, een bedreiging ontving hierom. Dat de taliban u bovendien toen, jaren geleden, hadden gevraagd te stoppen met uw werk en u hiervoor tien dagen de tijd boden maar u ongestoord uw werk wist verder te zetten tot aan de machtsovername in 2021, doet verdere afbreuk aan de ernst van uw verklaringen, des te meer omdat u verklaarde dat de taliban reeds overal actief was in de regio en mensen vermoordden die voor de overheid werkten (CGVS 1, p.7).

U verklaarde verder dat uw broer gedood werd omdat u de bedreiging had genegeerd (CGVS 1, p.4). U verklaarde, zowel bij de DVZ als op het CGVS, echter dat uw broer vermoord werd in 1394 (DVZ, vragenlijst CGVS 1 p.3, CGVS 1, p.5). Aangezien de bedreigingen pas in 1395 begonnen (CGVS 1, p.14) kan er geenszins geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw broer hierdoor vermoord werd. U verklaarde bovendien dat de bedreigingen aan uw adres eerst kwamen en dan pas die aan uw vaders adres (CGVS 1, p.19). Daar ook deze bedreigingen dus ná de dood van uw broer werden geuit kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat er geen verband is tussen de bedreigingen aan uw of uw vaders adres enerzijds en de dood van uw broer anderzijds.

Ook over de dood van uw vader legde u tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ verklaarde u dat uw vader 15-20 dagen voor de machtsovername overleed (DVZ, verklaring p.7). U specificeerde overigens niet hoe hij overleden zou zijn en vermeldde er verder niks van in uw verklaringen, hetgeen u wel deed voor uw vermoorde broer (DVZ, vragenlijst CGVS 1, p.3). Volgens diezelfde verklaring heeft u uw land verlaten op 15 augustus 2021 en zou uw vader dus al gestorven zijn voor uw vertrek. Op uw onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat uw vader werd meegenomen op de vijfde dag na de machtsovername en werd

vermoord op de achtste dag na de machtsovername (CGVS 1, p.21). Deze tegenstrijdigheid is frappant en doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Dat uw vader bovendien reeds vier jaar geleden een dreigbrief ontving waarin hij gevraagd werd onmiddellijk te stoppen met zijn beroep (CGVS 1, p.18), in een dorp waar meer taliban aanwezig is dan dat er overheidscontrole is (CGVS 1, p.7), maar er alsnog in slaagde zijn beroep verder te zetten tot het moment van de machtsovername is geenszins geloofwaardig.

Dat uw broer I. (...) overigens nog steeds in Afghanistan verblijft, zonder dat hij verdere problemen heeft ondervonden, ondermijnt eens te meer de ernst van uw verklaringen. U verklaarde dat hij een oproepingsbrief heeft ontvangen (CGVS 1, p.22) en niet altijd thuis blijft maar zich ook verschuilt bij familieleden (CGVS 1, p.5). Gelet op de context van Afghanistan en het belang van sociale en familiale banden kan er redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat de taliban, indien ze werkelijk op zoek zouden zijn naar uw broer, hem gemakkelijk hadden weten te traceren aan de hand van uw familiebanden. Verder blijkt, op basis van zijn sociale media accounts (Blauwe map, stuk 8), dat uw broer allesbehalve verscholen leeft. Tevens zijn op verschillende video's jonge kinderen te zien, hetgeen doet vermoeden dat uw broer zich nog steeds thuis bevindt samen met uw moeder en uw jonge kinderen (CGVS 1, p.6). Dat uw moeder en uw vrouw met de kinderen momenteel alleen in het huis zouden wonen zonder mannelijke verantwoordelijke is gelet op de Afghaanse context bovendien slechts weinig aannemelijk. Dat uw moeder verder, als alleenstaande vrouw, op eigen houtje de huur zou gaan innen waarmee uw familie onderhouden wordt (CGVS, p.18) is dat evenmin. Het lijkt er dan ook sterk op dat uw broer zich gewoon thuis bevindt. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de verklaarde dreiging aan zijn adres.

Bovenstaande vaststellingen roepen ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw profiel en de hieruit voortvloeiende problemen. Op basis van deze elementen maakt u aldus een nood aan bescherming geenszins aannemelijk.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De taskara van uw broer en vader zijn een loutere aanwijzing van hun identiteit. Bijzonder is dat u uw eigen taskara niet kon voorleggen. Van de werkcertificaten die u voorlegde kon u van geen van de drie de originele voorleggen. Het is overigens bijzonder dat u deze ontving van uw collega's omdat jullie deze documenten naar elkaar doorstuurden en ze deze documenten dus in hun Messenger-account hadden maar ze, hoewel jullie veel foto's zouden gehad hebben in verplegersuniform, deze nooit hadden doorgestuurd. Gevraagd waarom jullie geen foto's naar elkaar stuurden maar wel documenten, antwoordde u dat ze met een foto konden weten dat u er werkte maar jullie de documenten stuurden omdat jullie blij waren dat jullie ze hadden gekregen (CGVS 1, p.18). Dit houdt geen steek. Bovendien staat uw foto ook afgebeeld op één van de voorgelegde certificaten. Uw diploma aan het medisch instituut kan de beoordeling niet wijzigen. Dat dit bovendien gedateerd is in 1394, terwijl u de drie jaar durende studie pas een jaar eerder begon, is frappant. De foto's die u voorlegde in uw legeruniform doen vermoeden dat deze bewerkt zijn. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat het niet zo is maar de kwaliteit mogelijk slecht is omdat het niet met een goede gsm werd getrokken (CGVS 1, p.21). Deze verklaring kan geenszins overtuigen. De foto an sich is niet van slechte kwaliteit. Het is louter het aanzicht op de foto en de contouren errond waarvan de kwaliteit twijfelachtig is (Blauwe map, stuk 6). Foto's die u voorlegde van uw broer alsook zijn overlijdensakte vermogen, rekening houdend met bovenstaande, evenmin deze appreciatie te wijzigen. Over de dreigbrieven die u voorlegde verklaarde u van drie van de vier brieven dat u ze ongeveer vier jaar geleden heeft ontvangen (CGVS 1, p.18). U kende de exacte data niet, hoewel deze wel vermeld stonden op de brieven. Uit deze data blijkt dat slechts één brief effectief vier jaar geleden zou zijn gestuurd. De anderen werden allemaal later gestuurd, met telkens een jaar tijd ertussen. Het is frappant dat u dit zelf niet zou weten, aangezien u verklaarde dat de dreigbrieven in kwestie aan u gericht waren. U verklaarde tevens dat de bedreiging aan uw vader pas een jaar later kwamen dan uw bedreigingen (CGVS 1, p.19). Uit de vertaling van de dreigbrieven blijkt echter dat de oudste brief er een aan uw vader is. Van de dreigbrieven kon u bovendien geen enkel van de originelen voorleggen. Ook van de brief die men aan uw broer stuurde kon u niet de originele voorleggen. Verder is het opmerkelijk dat deze beduidend verschillend is van opmaak dan de vorige brieven. U legde een brief voor waarin de taliban de dood van uw vader zouden bevestigen. In de bewuste brief staat geen dergelijke informatie te lezen. Het feit dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn met de door u voor gelegde documenten is frappant en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U legde verder een brief voor van de dorpsouderen om uw problemen te bevestigen. Het dient te worden opgemerkt dat het bijzonder is dat u een dergelijke brief van de maliks van het dorp zou ontvangen, terwijl u verklaarde dat uw vader zelf de malik van het dorp was. In de brieven die uw vader schreef aan het districtshuis is daarnaast te lezen dat uw vader een voedingswinkel had. Er staat niks vermeld over zijn job als vastgoedmakelaar, laat staan van die als malik. De foto's met vrienden die u voorlegde zijn irrelevant voor de beoordeling van uw dossier. De foto van uzelf in de apotheek kan hoogstens aantonen dat u werkzaam

was in een apotheek, hetgeen hier niet betwist wordt. De foto van uw vader die u voorlegde ter bewijs van zijn overlijden kan uw verklaring niet ondersteunen. Het betreft een wazig beeld waaruit niets kan worden opgemaakt. U stuurde een video door van een evenement waarvan u beschreef dat het zich in het Nangarhar commander house afspeelde. Deze video kan uw verklaring niet ondersteunen. Uit de video kan hoogstens afgeleid worden dat u ooit een dergelijk evenement heeft bijgewoond.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt, tot slot, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.CGVS1.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in

vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over

de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS 1 over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS 1 betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS 1 meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van

mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsvername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsvername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.CGV51.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machts_overname_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform.

Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve

steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), *iuncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris niet te verwijzen naar "de laatste officiële positie van UNHCR ten aanzien van vluchtelingen en asielzoekers uit Afghanistan van februari 2023" en naar "het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juni 2023 van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken" en citeert uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan.

Hij vervolgt:

“Verzoeker moet vaststellen dat de wijdverspreide mensenrechtenschendingen verwerende partij ofwel voorbijgegaan is ofwel afdoet als niet terzake.

Daarmee neemt verwerende partij een uiterst dubieuze houding aan. Uit het laatste activiteitenverslag van Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat er geen gedwongen repatriëringen (op 2 na) gebeurden naar Afghanistan daarmee dan toch gevolg gevend aan de aanbeveling van UNHCR (stuk 4)

Het valt niet in te zien hoe enerzijds kan gesteld worden dat er geen mensenrechtenschendingen (art. 3 EVRM minstens) ding zijn, maar anderzijds een beleid te voeren niet over te gaan tot gedwongen repatriëringen.

Men zou kunnen opmerken dat de bestreden beslissing geen bevel tot het grondgebied inhoudt en dat voorliggend verweer niet terzake is.

Niets in minder waar. De bestreden beslissing leidt bij bevestiging door Uw Raad onvermijdelijk tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Afgaansse vluchtelingen zonder internationale bescherming komen aldus in een juridisch limbo terecht, meer zelfs verwerende partij dwingt ze tot een illegaal verblijf en dus eigenlijk tot het plegen van een misdrijf.

Een beslissing nemen waarvan men weet dat die tot deze situatie zal leiden, maakt de beslissing op zich tot een schending van artikel 3 EVRM / art. 3 EU-Handvest.”

Voorts verwijt verzoeker de adjunct-commissaris zeer selectief te zijn in zijn verwijzing naar de COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023, waaruit hij citeert.

Gelet op deze rapporten stelt verzoeker niet te begrijpen dat de adjunct-commissaris blind is *“voor de grote schaal mensenschendingen”* en het gegeven dat er sprake is van een vacuüm op het gebied van de rechtsstaat en besluit dat een terugkeer eigenlijk zonder risico is.

Tot slot verwijst verzoeker nog naar een reisadvies op de website van de FOD Buitenlandse Zaken waaruit hij citeert.

Als bijlage bij het verzoekschrift wordt het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2023 (stuk 3) als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

Op 20 januari 2025 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van december 2023, aan de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022, aan het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023, aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 2 februari 2024 en aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EUAA van november 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Landeninformatie

Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris niet te verwijzen naar *“de laatste officiële positie van UNHCR ten aanzien van vluchtelingen en asielzoekers uit Afghanistan van februari 2023”* en naar *“het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juni 2023 van het Nederlandse ministerie van Buitenlandse Zaken”*.

De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing wordt gerefereerd aan informatie die recent en actueler is dan de informatie waarnaar verzoeker verwijst en dat verwerende partij in haar aanvullende nota nog refereert aan nog meer recente informatie. Voorts is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat de richtlijnen van UNHCR niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel de volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde informatie aanlevert die afkomstig is van een breed scala aan bronnen.

Aldus oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van nationaliteit, Afghanistan, te hebben verlaten op 15 augustus 2021 omwille van de machtsovername door de taliban. Hij zou eerder gewerkt hebben voor het Afghaanse nationale leger (ANA) en sinds 2016 bedreigingen zijn beginnen ontvangen door de taliban. Omdat hij desondanks bleef doorwerken, zou zijn broer Y. zijn vermoord. Zijn vader zou in 2015 dorpshoofd zijn geworden en sinds dan deel hebben uitgemaakt van een opstandsbeweging tegen de taliban. Ook zijn vader zou een dreigbrief ontvangen hebben. Kort na de machtsovername zou zijn vader door de taliban zijn meegenomen en vermoord. Na zijn vertrek zouden verzoeker en zijn broer I., die zich nog in Afghanistan bevindt, nog een dreigbrief hebben ontvangen.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beroep als verpleger in het ANA en er evenmin geloof kan worden gehecht aan de uit deze tewerkstelling voortvloeiende problemen. Dit wordt in deze beslissing als volgt beargumenteerd:

“Vooreerst is het geenszins geloofwaardig dat u de opleiding én de job (CGVS, p.5) begon op 15/02/1393 (5 mei 2014) (CGVS 1, p.9) terwijl uit uw facebookprofiel blijkt dat u zich op dat moment in Pakistan bevond. Uit uw profiel blijkt u er school te hebben gelopen aan het Islamia College in Peshawar van 2011 tot 2015 (Blauwe map, stuk 1). Van enige opleidingen of een verblijf in Pakistan maakt u ten aanzien van het CGVS nochtans geen enkele melding. De vaststelling dat u zich niet in Afghanistan bevond op het moment waarop u verklaart de job en opleiding te hebben gestart is uiteraard nefast voor de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Op een van uw andere facebookprofielen is overigens te zien dat u in 2016 aangeeft te zijn verhuisd naar Islamabad, Pakistan (Blauwe map, stuk 2). Het spreekt voor zich dat dit alles zeer erg klemmt met uw bewering dat u in die periode in Afghanistan woonde en er voor het leger werkte. Het vermoeden dat u oneerlijke verklaringen aflegde over uw levensloop en vertrekdatum wordt verder kracht bijgezet door het feit dat uw jongste zoon geboren is in juni 2022 (DVZ verklaring, p. 9) en u verklaarde dat u tot drie maanden voor de machtsovername niet meer bij uw gezin bent geweest (CGVS 2, p.20). Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat uw vrouw reeds twee of drie maanden zwanger was de laatste keer dat u haar zag (CGVS 2, p.20). Dit valt geenszins te rijmen met uw verklaring dat u drie maanden voor de machtsovername voor het laatst bij uw gezin was, dus omstreeks mei 2021. Dat zou immers betekenen dat uw vrouw, reeds drie maanden zwanger op dat moment, uw kind nadien nog meer dan een jaar gedragen heeft alvorens het geboren is in juni 2022.

Verder dient te worden opgemerkt dat u verklaarde tewerkgesteld te zijn geweest in de Gamberi-basis in Laghman tot de periode van de machtsovername (CGVS 1, p.3). Volgens uw verklaringen deed u dat tot het einde in aanwezigheid van Amerikaanse troepen aldaar (CGVS 2, p.15). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de laatste Amerikaanse troepen de basis al in maart 2020 verlieten (Blauwe map, stuk 4). Verschillende bronnen rapporteren zelfs dat de basis in datzelfde jaar werd gesloten (Blauwe map, stuk 5). Hoewel de mogelijkheid bestaat dat het ANA de basis na het vertrek van de Amerikanen nog gebruikten, vallen uw verklaringen in geen geval te rijmen met de beschikbare informatie. Ook dit roept zeer ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw bewering in deze basis werkzaam te geweest. Tevens blijkt uit het sociale-mediaonderzoek nergens dat u op enige manier gelinkt was aan het ANA (Blauwe map, stuk 6). Echter werden wel verschillende foto's gevonden van uw werkzaamheden als verkoper in een medische winkel. U verklaarde ook dat u een dergelijke winkel had maar er slechts enkele dagen in de maand kwam, wanneer u verlof had (CGVS, p.9). Het is echter weinig aannemelijk dat u een dergelijke winkel zou uitbaten in combinatie met een job in het leger. Het doet dan ook vermoeden dat u de winkel runde op voltijdse basis en nooit een job in het leger had.

Voorts legde u ongeloofwaardige verklaringen af over de manier waarop u verpleger werd in het ziekenhuis. Zo is het twijfelachtig dat u uw job als militair kon combineren met een studie verpleegkunde. U verklaarde dat u de lessen volgde op basis van avondonderwijs en u dus overdag bij het leger kon werken (CGVS 1, p.9). Dit is niet geloofwaardig. Het instituut bevond zich overigens in Jalalabad (CGVS 1, p.8) in de provincie Nangarhar en u werkte in de provincie Laghman. Het is slechts weinig aannemelijk dat u elke avond de afstand waarover u anderhalf uur deed (CGVS 2, p.6) heen en weer zou afleggen om de studie te volgen. Dat u overigens geen collega-soldaten kan noemen die hetzelfde traject aflegden, hoewel u verklaarde dat er wel degelijk waren (CGVS 2, p.8), is frappant. Verder legde u tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u afstudeerde. Waar u in uw eerste onderhoud verklaarde dat u in 1394 afstudeerde (CGVS 1, p.6) sprak u zichzelf in uw tweede onderhoud tegen en verklaarde u dat u pas afstudeerde in 1396 (CGVS 2, p.7). Verder blijkt ook uw medische kennis uiterst gering (CGVS, p.12). Zo stelde u dat een vrouw gemiddeld negen tot elf liter bloed in haar lichaam heeft terwijl dat amper de helft is (Blauwe map, stuk 7). Eveneens verklaarde u dat de soorten bloedvaten die een mens heeft, witte en rode zijn. Doorgevraagd wat het verschil is tussen aders en slagaders verklaarde u dat er door slagaders geen bloed stroomt (CGVS, p.12).

Gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw werkzaamheden kan er logischerwijs ook geen geloof gehecht worden aan de hieruit voortvloeiende problemen. Over deze problemen dient verder het volgende te worden opgemerkt.

U verklaarde dat de bedreiging begon in 1395 (2015) nadat u de opleiding verpleging had gevolgd en dus aan het werk was als verpleger (CGVS 1, p.14). Nochtans verklaarde u dat de opleiding verpleging drie jaar duurde (CGVS 1, p.8) en dat u startte met de opleiding in 1394 (CGVS 1, p.8). Het is volgens die verklaring dan ook niet aannemelijk dat u, amper een jaar na het starten van de opleiding, reeds aan het werk was als

verpleger. Het is dan ook niet geloofwaardig dat u, op dat moment, een bedreiging ontving hierom. Dat de taliban u bovendien toen, jaren geleden, hadden gevraagd te stoppen met uw werk en u hiervoor tien dagen de tijd boden maar u ongestoord uw werk wist verder te zetten tot aan de machtsovername in 2021, doet verdere afbreuk aan de ernst van uw verklaringen, des te meer omdat u verklaarde dat de taliban reeds overal actief was in de regio en mensen vermoordden die voor de overheid werkten (CGVS 1, p.7).

U verklaarde verder dat uw broer gedood werd omdat u de bedreiging had genegeerd (CGVS 1, p.4). U verklaarde, zowel bij de DVZ als op het CGVS, echter dat uw broer vermoord werd in 1394 (DVZ, vragenlijst CGVS 1 p.3, CGVS 1, p.5). Aangezien de bedreigingen pas in 1395 begonnen (CGVS 1, p.14) kan er geenszins geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw broer hierdoor vermoord werd. U verklaarde bovendien dat de bedreigingen aan uw adres eerst kwamen en dan pas die aan uw vaders adres (CGVS 1, p.19). Daar ook deze bedreigingen dus ná de dood van uw broer werden geuit kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat er geen verband is tussen de bedreigingen aan uw of uw vaders adres enerzijds en de dood van uw broer anderzijds.

Ook over de dood van uw vader legde u tegenstrijdige verklaringen af. Bij de DVZ verklaarde u dat uw vader 15-20 dagen voor de machtsovername overleed (DVZ, verklaring p.7). U specificeerde overigens niet hoe hij overleden zou zijn en vermeldde er verder niks van in uw verklaringen, hetgeen u wel deed voor uw vermoorde broer (DVZ, vragenlijst CGVS 1, p.3). Volgens diezelfde verklaring heeft u uw land verlaten op 15 augustus 2021 en zou uw vader dus al gestorven zijn voor uw vertrek. Op uw onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat uw vader werd meegenomen op de vijfde dag na de machtsovername en werd vermoord op de achtste dag na de machtsovername (CGVS 1, p.21). Deze tegenstrijdigheid is frappant en doet ernstige afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Dat uw vader bovendien reeds vier jaar geleden een dreigbrief ontving waarin hij gevraagd werd onmiddellijk te stoppen met zijn beroep (CGVS 1, p.18), in een dorp waar meer taliban aanwezig is dan dat er overheidscontrole is (CGVS 1, p.7), maar er alsnog in slaagde zijn beroep verder te zetten tot het moment van de machtsovername is geenszins geloofwaardig.

Dat uw broer I. (...) overigens nog steeds in Afghanistan verblijft, zonder dat hij verdere problemen heeft ondervonden, ondervijnt eens te meer de ernst van uw verklaringen. U verklaarde dat hij een oproepingsbrief heeft ontvangen (CGVS 1, p.22) en niet altijd thuis blijft maar zich ook verschuilt bij familieleden (CGVS 1, p.5). Gelet op de context van Afghanistan en het belang van sociale en familiale banden kan er redelijkerwijs vanuit gegaan worden dat de taliban, indien ze werkelijk op zoek zouden zijn naar uw broer, hem gemakkelijk hadden weten te traceren aan de hand van uw familiebanden. Verder blijkt, op basis van zijn sociale media accounts (Blauwe map, stuk 8), dat uw broer allesbehalve verscholen leeft. Tevens zijn op verschillende video's jonge kinderen te zien, hetgeen doet vermoeden dat uw broer zich nog steeds thuis bevindt samen met uw moeder en uw jonge kinderen (CGVS 1, p.6). Dat uw moeder en uw vrouw met de kinderen momenteel alleen in het huis zouden wonen zonder mannelijke verantwoordelijke is gelet op de Afghaanse context bovendien slechts weinig aannemelijk. Dat uw moeder verder, als alleenstaande vrouw, op eigen houtje de huur zou gaan innen waarmee uw familie onderhouden wordt (CGVS, p.18) is dat evenmin. Het lijkt er dan ook sterk op dat uw broer zich gewoon thuis bevindt. Er kan dan ook geen geloof gehecht worden aan de verklaarde dreiging aan zijn adres.

Bovenstaande vaststellingen roepen ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw profiel en de hieruit voortvloeiende problemen. Op basis van deze elementen maakt u aldus een nood aan bescherming geenszins aannemelijk.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De taskara van uw broer en vader zijn een loutere aanwijzing van hun identiteit. Bijzonder is dat u uw eigen taskara niet kon voorleggen. Van de werkcertificaten die u voorlegde kon u van geen van de drie de originele voorleggen. Het is overigens bijzonder dat u deze ontving van uw collega's omdat jullie deze documenten naar elkaar doorstuurden en ze deze documenten dus in hun Messenger-account hadden maar ze, hoewel jullie veel foto's zouden gehad hebben in verplegersuniform, deze nooit hadden doorgestuurd. Gevraagd waarom jullie geen foto's naar elkaar stuurden maar wel documenten, antwoordde u dat ze met een foto konden weten dat u er werkte maar jullie de documenten stuurden omdat jullie blij waren dat jullie ze hadden gekregen (CGVS 1, p.18). Dit houdt geen steek. Bovendien staat uw foto ook afgebeeld op één van de voorgelegde certificaten. Uw diploma aan het medisch instituut kan de beoordeling niet wijzigen. Dat dit bovendien gedateerd is in 1394, terwijl u de drie jaar durende studie pas een jaar eerder begon, is frappant. De foto's die u voorlegde in uw legeruniform doen vermoeden dat deze bewerkt zijn. Hiermee geconfronteerd antwoordde u dat het niet zo is maar de kwaliteit mogelijk slecht is omdat het niet met een goede gsm werd getrokken (CGVS 1, p.21). Deze verklaring kan geenszins overtuigen. De foto an sich is niet van slechte kwaliteit. Het is louter het aangezicht op de foto en de contouren errond waarvan de kwaliteit twijfelachtig is (Blauwe map, stuk 6). Foto's die u voorlegde van uw broer alsook zijn overlijdensakte vermogen, rekening houdend met bovenstaande, evenmin deze appreciatie te wijzigen. Over de dreigbrieven die u voorlegde verklaarde u van drie van de vier brieven dat u ze ongeveer vier jaar geleden heeft ontvangen (CGVS 1, p.18). U kende de exacte data niet, hoewel deze wel vermeld stonden op de brieven. Uit deze data blijkt dat slechts één brief effectief vier jaar geleden zou zijn gestuurd. De anderen werden allemaal later gestuurd, met telkens een jaar tijd ertussen. Het is frappant dat u dit zelf niet zou weten, aangezien u verklaarde dat de

dreigbrieven in kwestie aan u gericht waren. U verklaarde tevens dat de bedreiging aan uw vader pas een jaar later kwamen dan uw bedreigingen (CGVS 1, p.19). Uit de vertaling van de dreigbrieven blijkt echter dat de oudste brief er een aan uw vader is. Van de dreigbrieven kon u bovendien geen enkel van de originelen voorleggen. Ook van de brief die men aan uw broer stuurde kon u niet de originele voorleggen. Verder is het opmerkelijk dat deze beduidend verschillend is van opmaak dan de vorige brieven. U legde een brief voor waarin de taliban de dood van uw vader zouden bevestigen. In de bewuste brief staat geen dergelijke informatie te lezen. Het feit dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn met de door u voor gelegde documenten is frappant en doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

U legde verder een brief voor van de dorpsouderen om uw problemen te bevestigen. Het dient te worden opgemerkt dat het bijzonder is dat u een dergelijke brief van de maliks van het dorp zou ontvangen, terwijl u verklaarde dat uw vader zelf de malik van het dorp was. In de brieven die uw vader schreef aan het districtshuis is daarnaast te lezen dat uw vader een voedingswinkel had. Er staat niks vermeld over zijn job als vastgoedmakelaar, laat staan van die als malik. De foto's met vrienden die u voorlegde zijn irrelevant voor de beoordeling van uw dossier. De foto van uzelf in de apotheek kan hoogstens aantonen dat u werkzaam was in een apotheek, hetgeen hier niet betwist wordt. De foto van uw vader die u voorlegde ter bewijs van zijn overlijden kan uw verklaring niet ondersteunen. Het betreft een wazig beeld waaruit niets kan worden opgemaakt. U stuurde een video door van een evenement waarvan u beschreef dat het zich in het Nangarhar commander house afspeelde. Deze video kan uw verklaring niet ondersteunen. Uit de video kan hoogstens afgeleid worden dat u ooit een dergelijk evenement heeft bijgewoond.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 13 september 2024 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20240913.pdf) blijkt, tot slot, dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het omkeren van de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris, tot het stellen dat de adjunct-commissaris blind is "voor de grote schaal mensenrechtenschendingen" en voor het gegeven dat er sprake is van een vacuüm op het gebied van de rechtsstaat en tot het verwijzen naar algemene rapporten waaruit blijkt dat er in Afghanistan mensenrechtenschendingen plaats vinden, doch die geen betrekking hebben op zijn persoon en waaruit niet kan blijken dat er sprake is van groepsvervolgung waarbij elke Afghaan die naar Afghanistan terugkeert het slachtoffer wordt van zulke mensenrechtenschendingen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Voorts herhaalt de Raad dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit de loutere omstandigheid dat er in België een beleid zou zijn waarbij niet wordt overgegaan tot gedwongen repatriëringen naar Afghanistan blijkt niet – en verzoeker toont niet aan – dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden voor het bekomen van internationale bescherming.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernoemen.

Ten slotte betwist verzoeker niet dat hij geen concrete elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging, noch dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Dit laatste vindt bovendien ook steun in de meer recente landeninformatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens steun in de recente informatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de

machtsovername van de Taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, “*Afghanistan Country Focus*” van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de “*Afghanistan: Country Focus*” van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, zodat de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen. Wat betreft het door hem voorgelegde reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken aangaande Afghanistan, kan bovendien worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van verzoeken om internationale bescherming. Een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dat land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het reisadvies waarnaar verzoeker verwijst, is irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens twee interviews kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.8. Een schending van het proportionaliteitsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Waar verzoeker ondergeschikt vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN